

Άνοιξη λέει το ημερολόγιο. 20 Μαρτίου του 1992. Είναι μια μέρα περίεργη. Μάλλον κρύα, αλλά αυτό δεν είναι το περίεργο στις Βρυξέλλες τέτοια εποχή. Το φως. Το φως είναι το αλλόκοτο. Άσπρο και φωτεινό. Με τυφλώνει. Ξέχασα τα γυαλιά. Σφίγγω το χέρι του συντρόφου μου ασυναίσθητα. Έλα, μου λέει, δεν μπορείς να ξέρεις τι θα μας πουν. Τον ευγνωμονώ μέσα μου για το «μας» και την προσπάθεια. Όμως ξέρω.

Έκανα την εξέταση τη Δευτέρα. Μαστογραφία συν υπερηχογράφημα. Μέχρι εδώ όλα καλά. Το στήθος μου –δόξα τω Θεω– είναι σφιχτό ακόμα στα 36 μου και χρειάζεται και υπερηχογράφημα. Κάθε φορά έτσι. Συν βιοψία. Αυτό πρωτότυπο. Ήρθε ένας νέος γιατρός, ένας Ντε Νίρο στα νιάτα του, και απαλά, ευγενέστατα με τρύπησε με μια λεπτή σύριγγα στον αριστερό μαστό. Απαλά. Δεν πόνεσα. Πάρτε τηλέφωνο αύριο το απόγευμα να σας πούμε το ΟΚ της βιοψίας. Μάλιστα, ευχαριστώ, χαίρετε. Όταν Τρίτη απόγευμα τηλεφώνησα, η νοσοκόμα μου είπε πως δεν μπορεί να μου πει από το τηλέφωνο –ωχ– αλλά πως μου έχουν κλείσει ραντεβού Πέμπτη μεσημέρι –ωχ, ωχ– και αν με βολεύει. Βεβαίως, βεβαίως. Ζήτησα από τον άντρα μου αν μπορεί να 'ρθει ν' ακούσουμε μαζί ταμαντάτα. Και μπορούσε –δεν ζητάω συχνά χάρες– άσε που προφανώς θορυβήθηκε. Άλλο αν κάνει τον άσχετο σήμερα. Τόσα χρόνια μαζί, τον ξέρω αρκετά.

Άσπρο το φως έξω, άσπρο εκτυφλωτικό και μέσα στο ιατρείο. Η πόρτα φάτσα στο παράθυρο. Άσπρες μπλούζες κολλαριστές. Με τυφλώνουν. Σκέφτομαι τα γυαλιά του ηλίου. Άστο. Κόσμος πολός. Ο ίδιος ο προχτεσινός Ντε Νίρο μοιάζει αμήχανος, όρθιος και στο πλάι, η νοσοκόμα στην άλλη άκρη του γραφείου, πίσω της μια άλλη άσπρη μπλούζα, και στο κέντρο καθισμένη πίσω απ' το γραφείο, ακόμα μια άσπρη μπλούζα. Αυτή η κεντρική μπλούζα περιέχει μια νόστιμη γεμάτη ξανθιά με γυαλιά – στην ηλικία μου.

Καλημέρα. Καθίστε. Καθόμαστε. Οι καρέκλες είναι απέναντι. Το χέρι του άντρα μακριά. Ένταση. Ένταση. Κάποιος –η ξανθιά– λέει κάτι.

Δεν αντέχω. Κοιτάζω την ξανθιά στα μάτια και ρωτάω: Είναι καρκίνος; Με κοιτάζει κι εκείνη κατάματα και μου λέει: Ναι, είναι κακοήθης όγκος. Σιωπή. Με κοιτάζει επίμονα, με ενδιαφέρον. Είστε καλά; Ναι. Γυρνάει το βλέμμα με σημασία προς τις άλλες και η νοσοκόμα και η άλλη άσπρη μπλούζα (έμαθα αργότερα πως ήταν η ψυχολόγος) αποχωρούν. Ο Ντε Νίρο μένει και με κοιτάζει με περιέργεια, φαίνεται πιο χαλαρός. Ρίχνω μια ματιά στον καλό μου. Με κοιτάζει κι αυτός. Όλοι με κοιτάζουν. Τώρα τι γίνεται, λέω εγώ.

Η κεντρική άσπρη μπλούζα μου εξηγεί πως είναι η επικεφαλής του μαστολογικού τμήματος του πανεπιστημιακού νοσοκομείου και πως θα με εγχειρήσει η ίδια μαζί με τον Ντε Νίρο. Πότε; Το συντομότερο δυνατόν –Δευτέρα μου φαίνεται νωρίς, να πούμε την άλλη Δευτέρα;– εκτός κι αν θέλω να συμβουλευτώ και κάποιον άλλο γιατρό . . . Παύση. Τα χέρια της. Μακριά δάχτυλα, λεία επιδερμίδα, όμορφα οβάλ νύχια μ' ένα διάφανο βερνίκι, καθόλου φαγωμένα. Όμορφα χέρια ακουμπάνε ήρεμα στο γραφείο.

Ναι, θέλω να με εγχειρήσουν αυτά τα χέρια. Κι αυτό το σταθερό βλέμμα το γαλανό. Ναι, την άλλη Δευτέρα. Ερωτήσεις; Όχι, τώρα δεν μου έρχεται τίποτα. Στη διαθεσή σας όποτε θέλετε να ρωτήσετε οτιδήποτε, τα λέμε, τηλέφωνα κ.λπ. Σύμφωνα όλοι, σηκωνόμαστε, χαιρετιόμαστε, να περάσει η επόμενη, κόσμος πολύς στην αναμονή. Κοιτάζω τα πρόσωπα. Άρα έχουν κι άλλες –ποιές;– ν' ακούσουν τέτοια νέα;

Άσπρο φως. Έξω κόσμος λίγος. Μοιάζουν να κινούνται όλοι σε αργή κίνηση. Δεν μοιάζει να βρέξει. Τα μαγαζιά ανοιχτά. Ο Α. μοιάζει με μικρό αγοράκι χαμένο στο άσπρο φως. Νιώθω σαν να περπατάω σε μπαμπάκι. Κρατιόμαστε πάλι απ' το χέρι. Συνήθως δεν του αρέσει αυτό στο δρόμο. Προχωράμε.

Rue Haute, Marolles. Λαϊκή ιστορική γειτονιά. Τότε ακόμα δεν είχε αναδομηθεί, δεν είχε ξαναγίνει της μόδας, δεν ήταν γεμάτοι νεολαία οι δρόμοι και ντιζαϊνάτα καφέ τα ισόγεια των στενών σπιτιών. Άσπρο φως τυλίγει τις μυτερές σκεπές. Δυο πιτσιρίκια αλητάκια μας περνάνε τρέχοντας και τσιρίζοντας μεταξύ τους και σπάνε τα μάγια. Πρέπει να είμαι άσπρη κι εγώ ή φταίει το φως; Να κάτσουμε κάπου για καφέ; Ψάχνουμε. Είναι κι αυτό το φως έξω, κι όλα μέσα μας φαίνονται σκοτεινά. Καθόμαστε σε παλιούς πάγκους. Το τραπέζι φαγωμένο από σκώρο και λείο απ' το τρίψιμο, η μπύρα ίσως κάνει καλό στο ξύλο, δεν τόχα σκεφτεί. Τρία-τέσσερα γερόντια στο μαγαζί, σκωροφαγωμένα κι αυτά και φαφούτικα, μουρμουρίζουν πίνοντας μπύρα. Σαν να μπήκαμε σε πίνακα του Μπρέγκελ του πρεσβύτερου είναι.